

РЕШЕНИЕ

№ 3729

гр. София, 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 26.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **9304** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 27669/04.09.2020 г. от името на А. С. – гражданин на Л., против постановен на 30.08.2020 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в Д. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, рег. № DNB20000227, по Заявление от 09.07.2020 г.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представяван е от адвокат К., който поддържа жалбата и становището си за материална незаконосъобразност на оспорвания административен акт. С административната преписка са представени: удостоверение за сключен на 10.03.2020 г. граждански брак между А. М. С. и българския гражданин П. Г. П.; декларация от същата, че ще осигурява издръжка и жилище в [населено място], на съпруга си; нотариален акт за имот в [населено място]. Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната преписка и тези, приложени към жалбата са приети без оспорване от страните. Приети

са и писмени доказателства, представени от ДА „Национална сигурност“, Дирекция „Миграция“ – МВР, съдържащи се в отделна папка – приложение, с ниво на класификация „поверително“.

Жалбоподателят А. М. С. - гражданин на Л. е заявил на 09.07.2020 г. пред Генералното консулство на Р. България в Д. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, мотивирано от това, че има сключен граждански брак с П. Г. П., която е гражданин на РБ. Представил е и документи, споменати по - горе. На 30.08.2020 г., видно от представено по делото копие (л. 10) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) консулско длъжностно лице е постановило отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна. Процесуалната допустимост, с оглед чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът приема, с оглед на това, че с жалбата се твърди и нарушаване правото на семеен живот (чл. 8 КЗПЧОС).

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Установява се от представените от ответника писмени доказателства, че след проведената съгласувателна процедура от ДА „НС“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР са дадени отрицателни становища по заявлението за издаване на виза „Д“. Мотивите са свързани с налични оперативни данни от „чуждестранна партньорска служба за съпричастност към дейността и идеологията на международна терористична организация“.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган

разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основаниято по т. 1, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се със становищата на ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ – МВР. Представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, като взе предвид и информацията с ниво на класификация „поверително“. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Коментираните по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ данни, че А. М. С., с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава и за него има данни, че е възможно да действа против националната сигурност. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство. Възраженията за нарушения на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, са неоснователни. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 30.08.2020 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България, в Д. отказ да бъде издадена на А. М. С. виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основаниято по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 27669/04.09.2020 г. от името на А. М. С. – гражданин на Л., против постановен на 30.08.2020 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в Д. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, рег. № DHB20000227, по Заявление от 09.07.2020 г.

ОСЪЖДА А. М. С. – гражданин на Л., [дата на раждане] в [населено място], да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: